

erholdt en ny Bekræftelse og Anerkjendelse ved de Forhandlinger med de fremmede Magter, som vi i det Foregaaende have omhandlet. Den aldeles bestemte og tydelige Udtalelse, som herom fra dansk Side blev fremsat (See navnlig Noten af September 1851, de trykte Actstykker S. 14—15), har nemlig ikke blot ikke modt nogen Indsigelse fra nogen af de contraherende Magters Side, men den saaledes betegnede Arveret er endog ligefrem benyttet som det vigtigste Grundlag for det tilveiebragte Arrangement. Iftun med Hensyn til det forrige Lehnshertugdømme Holsteen, i særdeleshed forsaavidt den ved Cessionen af 1773 erhvervede storsyrstelige Andeel angaaer, finder Tvivl Sted om samme Arverets Gyldighed, idet de gottorpiske Liniers og det danske Kongehuses Fordringer her staae imod hinanden; men det synes umuligen at kunne være den rette Bet. til at bevare Holsteen for det samlede Monarchi, at opgive baade de Præensionser, som Kongehuset saaledes nu har paa Samme, og tillige den efter Kongeloven bestaaende Arveret til Lande, der dels omslutte dette Hertugdømme, dels endog udgjøre Bestanddele af Samme, saaledes som det blev dannet og sammensat ved Patent af 9de September 1806. Det er netop denne Arveret efter Kongeloven, der i nærværende Tilfælde fornemmelig har bidraget til og lettet Istandbringelsen af et tilfredsstillende Arrangement, den vil under lignende Omstændigheder i Fremtiden være Hovedmidlet til at forebygge Monarchiets Oplosning, og ved Hjælp af den vil i alt Fald den langt overveieende Deel af Monarchiet kunne ventes holdt samlet. At bortkaste denne Arveret umiddelbart efterat den har gjort saa væsentlig Tjeneste og derhos vundet ny Anerkjendelse af Stormagterne, synes, mildest talt, saare uklogt. Simpel Klogskab synes at byde, at man omhyggeligen bevarer den, og under gunstige Omstændigheder søger den uddiget til den enkelte Landsdeel, for hvilken den endnu ikke er anerkjendt.

Men det er ikke blot de tydske Landsdeles varige Forbindelse med Monarchiet der udsættes for Fare ved den nu bestaaende Arverets Afskaffelse, denne vil ogsaa i høj Grad svække den uadskillige Forbindelse mellem Sles-

vig og det øvrige Danmark, uden hvilken Riget ikke vil kunne bestaae som selvstændig Stat. Efter en 11aarig, Landet udtømmende, Krig lykkedes det i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede Kong Frederik IV. at gjenoprette den under uheldige Tidsforhold løsnedede Forbindelse mellem Danmark og denne aldgamle Landsdel, som han, under flere Stormagters Garanti, incorporerede i Kronen og udtryffeligt underlagde Kongelovens Arvesølge, idet han lod Indbyggerne aflægge Hylbingsed til Kongen og hans kongelige Arvesuccessorer secundum tenorem Legis Regiæ. Ved store Opoffrelser lykkedes det længere hen at stikke denne Erhvervelse ved Renunciationer af de holsteen-gottorpiske Linier, og endelig er det nu atter lykkedes efter en blodig og kostbar Krig ikke blot at afværge Forsøget paa, ved Hjælp af indre Oprør og fremmed Bøld, at opløse denne Forbindelse, men ogsaa at erholde den paany stadfæstet ved høitidelige Acter. Dette saaledes med saa store Anstrængelser og Opoffrelser vundne og hævede Resultat, den udtryffelige Erkjendelse af Slesvigs uadskillige Forbindelse med Danmark ved Arvesølgen secundum tenorem Legis Regiæ, vil uden videre frivillig bortgives ved en Afskaffelse af Kongelovens Arveret; man vil da ikke have nogen anerkjendt og forkyndt Arvesølgelov udover den nye Mandsstammes Barighed, Baandet imellem Slesvig og Kongeriget svækkes og Veien vil betydeligen være jævnet for en fremtidig Realisation af det slesvig-holsteenste Parties fordærvelige Planer.

Nedens saa store Ulemper ere forbundne med Afskaffelsen af Kongelovens Arveret, kjende vi paa den anden Side ingensomhelst virkelig Fordeel, der skulde kunne opnaaes ved denne unødvendige Forholdsregel. Hvad vi i denne Henseende have feet paaberaabt er saa intetsigende og røber tildels endog en saadan Ukyndighed i de Forhold, hvorom der handles, at vi finde det usfordøent at opholde os derved, saameget mere, som det allerede fra andre Sider har fundet tilstrækkelig Belysning. Kun skulde vi med Hensyn til den Mening, at denne Forholdsregel kunde være et Middel til at fjerne Arvesfordringer, som ellers kunde blive farlige, tilføje den Bemærkning, at Historien lærer, at der ingenfinde fremkommer saa mange